

I

Pee-Wee Boxer wierp een geringschattende blik op de bouwplaats. De voorman was een hufter. De ploeg bestond uit een stel sukkels. En het ergste van alles was dat de gozer met de bulldozer geen flauw benul had van hydraulische graafapparatuur. Misschien had het iets te maken met de vakbond; misschien was hij vriendjes met iemand; hoe dan ook, hij rukte de machine van hot naar her alsof het zijn eerste dag op de opleiding was. Met zijn gespierde armen over elkaar geslagen stond Boxer te kijken hoe de grote graafbek een hap nam van de bakstenen puinhoop die ooit een huizenblok was geweest. De arm van de machine boog door, stopte plotseling met een hydraulisch gegier en begon weer van links naar rechts te zwenken. Jezus, waar haalden ze dit soort mislukkelingen vandaan?

Achter zich hoorde hij knersende voetstappen. Toen hij zich omdraaide, zag hij de voorman komen aanlopen, zijn gezicht onder het stof en het zweet. 'Boxer! Sta je gewoon een beetje van het uitzicht te genieten of hoe zit dat?'

Boxer strekte de spieren van zijn enorme armen en deed alsof hij niets gehoord had. Hij was de enige op de hele bouwplaats met enig verstand van zaken, en daarom hadden de anderen de pest aan hem. Dat maakte Boxer niets uit; hij was nogal een eenling.

Hij hoorde de graafmachine al ratelend een dikke muur aanvallen. De onderste lagen van de oudste gebouwen lagen al in de zon, blootgelegd als een verse wond: bovenop asfalt en cement, daaronder baksteen, puin en meer baksteen. En daaronder zand. Ze moesten diep graven om de fundering voor het glazen flatgebouw op het gesteente te kunnen zetten.

Hij keek over de bouwplaats heen. Daarachter stond een rij huizen van Lower East Side kaal te glinsteren in het felle namiddaglicht. Sommige ervan waren net gerenoveerd. De rest zou binnenkort ook aan de beurt komen. De buurt werd opgeknapt.

'Yo! Boxer! Ben je soms doof?'

Boxer strekte nogmaals zijn spieren en fantaseerde even dat hij zijn vuist liet neerkomen op de rooie kop van die vent.

'Kom op met je luie reet. Het is hier geen peepshow.'

De voorman maakte een hoofdbeweging naar Boxers ploeg. Maar hij kwam geen stap dichterbij. En dat was maar goed ook. Boxer keek om naar zijn ploeggenoten. Die waren stenen in een container

aan het gooien, ongetwijfeld om ze te verkopen aan een of andere moderne yup een eind verderop, die zonder problemen vijf dollar per stuk zou neertellen voor een stapel smerige ouwe bakstenen. Hij zette zich in beweging, maar wel zo langzaam dat de voorman kon zien dat hij geen enkele haast had.

Iemand riep iets. Plotseling hield het geknars van de graafmachine op. De bulldozer was begonnen aan een stenen funderingsmuur en had een rafelig, gapend gat gemaakt. De chauffeur liet de motor stationair draaien en klom naar beneden. Met gefronst voorhoofd liep de voorman erheen. De twee mannen begonnen opgewonden te praten.

‘Boxer!’ klonk de stem van de voorman. ‘Jij staat toch maar uit je neus te vreten, dus ik heb een mooi klusje voor je.’

Boxer stelde zijn koers onopvallend bij, alsof hij toch al die kant uit slenterde. Hij keek niet op om te laten merken dat hij de baas gehoord had, en liet in zijn houding doorschemeren hoezeer hij de magere voorman minachtte. Voor hem bleef hij staan staren naar de stoffige laarsjes van de baas. Kleine voetjes, klein pikkie.

Langzaam keek hij op.

‘Welkom in de wereld, Pee-Wee. Kijk hier eens.’

Boxer keek heel even naar het gat.

‘Geef je lamp eens.’

Boxer haalde de geribbelde gele lantaarn uit een lus van zijn broek en gaf hem aan de voorman.

De voorman knipte het licht aan. ‘Hé, hij werkt,’ zei hij, hoofdschuddend alsof het een wonder was. Hij bukte zich naar het gat. Het was geen porem, zoals hij daar op zijn tenen boven op een berg puin stond te wankelen, zijn hoofd en schouders onzichtbaar in het slordige gat. Hij zei iets, maar zijn stem klonk gedempt en onverstaanbaar. Hij kwam terug.

‘Lijkt wel een tunnel.’ Hij veegde zijn gezicht af en smeerde het stof in een lange, zwarte lijn uit. ‘Gedver, wat een meur, zeg.’

‘Toet-anch-A’mon gezien?’ vroeg iemand.

Iedereen lachte, behalve Boxer. Wie was dat nou weer, Toet-anch-A’mon?

‘Ik hoop bij god dat dit geen archeologische zooi is.’ Hij draaide zich om naar Boxer.

‘Pee-Wee, jij bent een grote, sterke kerel. Ga jij eens kijken wat dit hier is.’

Boxer nam de lantaarn en hees zich, zonder de stumpers om hem heen ook maar een blik waardig te keuren, boven op de stapel puinbrokken. Hij boog zich over naar het gat dat de graafmachine in de

muur had gemaakt. Hij knielde op de berg puin en liet de lantaarn de leegte in schijnen. Onder hem lag een lange, lage tunnel. Allereerste barsten liepen kriskras over de muren en het plafond. Het zag eruit alsof de ruimte ieder moment kon instorten. Hij aarzelde.

‘Ga je nog naar binnen of hoe zit dat?’ kwam de stem van de voorman.

Hij hoorde een tweede stem, een zeurderige imitatie. ‘Maar dat staat niet in mijn cao!’ Er werd gegniffeld.

Hij ging naar binnen.

Stenen die uit de wanden waren gekomen, lagen in een hoop op de vloer van de tunnel. Boxer krabbelde en gleed naar binnen, waarbij grote wolken stof opstegen. Hij landde op zijn voeten en stond op. Hij scheen recht vooruit met de lantaarn, die als een mes door de stofwolken sneed maar niet ver kwam. Nu hij eenmaal binnen stond, leek het nog donkerder. Hij wachtte tot zijn ogen aan het duister gewend waren en het stof wat gezakt was. Boven zich hoorde hij mensen praten en lachen, maar heel zwak, alsof ze mijlenver weg waren.

Hij deed een paar stappen naar voren en liet de lichtbundel heen en weer zwenken. Aan het plafond hingen draadachtige stalactieten, en op zijn gezicht voelde hij een stroom smerig stinkende lucht. Dode ratten, waarschijnlijk.

Er was niet veel te zien in de tunnel, afgezien van een paar stukken houtskool. Langs beide zijden lag een lange rij nissen, zowat een meter breed en anderhalve meter hoog, slordig dichtgemetseld. Er glinsterde water op de muren, en hij hoorde een koor van zwakke druppelgeluiden. Het leek er nu wel heel stil, de geluiden uit de buitenwereld afgeschermd door de tunnel.

Hij deed nog een stap en liet de lantaarn langs de wanden en het plafond schijnen. Het netwerk van barsten leek nog uitgebreider te worden en er staken stukken steen uit het gewelfde plafond. Voorzichtig deed hij een stap achteruit. Zijn blik dwaalde nogmaals naar de dichtgemetselde nissen langs de wanden.

Hij liep naar de dichtstbijzijnde toe. Daar was kortgeleden een baksteen uit gevallen, en zo te zien zat de rest los. Hij vroeg zich af wat er in die nissen kon zitten. Een tweede tunnel? Iets wat opzettelijk verborgen was?

Hij liet de lantaarn in het gat schijnen, maar het was er te donker. Hij stak zijn hand naar binnen, greep de onderste steen en wrikte. Zoals hij al dacht: die zat ook los. Hij rukte hem los, waarbij er een regen van kalk ontstond. Toen trok hij een tweede steen los, en een derde. De gore lucht werd nu veel sterker.

Nogmaals scheen hij naar binnen met zijn lantaarn. Nog een stenen muur, zowat een meter verderop. Hij richtte de lantaarn schuin omlaag naar de bodem van de boog en tuurde naar beneden. Daar lag iets; het leek wel een schotel. Van porselein. Hij deinsde even achteruit, met ogen die traanden van de stank. Zijn nieuwsgierigheid streed met een vaag gevoel van angst. Daar lag iets, dat was zeker. Misschien iets ouds, iets kostbaars. Waarom zou dat gat anders dichtgemetseld zijn?

Hij herinnerde zich dat iemand ooit een zak vol zilveren dollars had gevonden tijdens de sloop van een huizencomplex. Zeldzame stukken, duizenden dollars waard. Van dat geld had hij een super-deluxe nieuwe zitmaaier gekocht. Ze konden hem wat, daarboven: als dit hier iets waard was, stak hij het in zijn zak.

Hij plukte aan zijn kraag, trok zijn t-shirt over zijn neus, stak zijn lantaarnarm het gat in, vervolgens zijn hoofd en schouders en keek wat daar lag.

Even bleef hij als aan de grond genageld staan. Toen rukte hij met een onwillekeurig gebaar zijn hoofd terug en stootte daarbij zijn achterhoofd tegen de bovenste stenenrij. Hij liet de lantaarn in het gat vallen en strompelde weg, waarbij hij ditmaal zijn voorhoofd schramde. Hij deinsde achteruit het donker in, tot zijn voeten een rij bakstenen raakten. Met een kreet van angst sloeg hij tegen de vloer.

Even was het doodstil. Het stof wervelde omhoog en ver boven zich zag hij de zwakke lichtglod van de buitenwereld. De stank golfde over hem heen. Kokhalzend krabbelde hij overeind, op weg naar het licht. Hij klauwde zich omhoog over de stenen, viel met zijn gezicht in het zand, hees zich overeind en graaide met beide handen om zich heen. Plotseling stond hij weer in het volle licht. Aan de andere kant van de berg puin tuimelde hij halsoverkop omlaag en landde met een daverende klap op zijn gezicht. Vagelijk hoorde hij gelach, dat ophield zodra hij zich op zijn rug rolde. En toen stonden ze plotseling allemaal om hem heen, werd hij opgetild en praatte iedereen tegelijk.

‘Jezus, wat is er met jou gebeurd?’

‘Hij is gewond,’ zei iemand. ‘Hij zit onder het bloed.’

‘Achteruit,’ zei iemand anders.

Boxer probeerde op adem te komen en trachtte zijn bonzende hart tot bedaren te brengen.

‘Gewoon laten liggen. Ga een ambulance bellen.’

‘Is het dak boven op je gevallen?’

Ze bleven maar zaniken. Na een tijdje kuchte hij en ging zitten. Iedereen viel stil.

‘Botten,’ wist hij uit te brengen.

‘Botten? Hoe bedoel je, botten?’

‘Hij raaskalt.’

Boxer voelde zijn hoofd helder worden. Hij keek om zich heen en voelde het warme bloed over zijn gezicht lopen. ‘Schedels, botten. Stapels. Tientallen.’

Toen voelde hij zich duizelig en ging hij weer liggen in het felle zonlicht.